

Židovi u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj - represija

Klasić, Hrvoje

Source / Izvornik: **Antijudaizam, antisemitizam i Holokaust u Hrvatskoj, 2020, 45 - 77**

Book chapter / Poglavlje u knjizi

Publication status / Verzija rada: **Published version / Objavljena verzija rada (izdavačev PDF)**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://urn.nsk.hr/um:nbn:hr:131:677899>

Rights / Prava: [In copyright / Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-04-26**

Repository / Repozitorij:

[ODRAZ - open repository of the University of Zagreb Faculty of Humanities and Social Sciences](#)

DIGITALNI AKADEMSKI ARHIVI I REPOZITORIJ

Hrvoje Klasić

ŽIDOVI U NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ Represija

Hrvatski narode!

*Božja providnost i volja našeg saveznika te mukotrpna višestoljetna
borba hrvatskog naroda i velika pozrtvovnost našeg poglavnika
dr. Ante Pavelića, te ustaškog pokreta u zemlji i inozemstvu odredili
su da danas pred dan uskrsnuća Božjeg sina uskrsne i naša nezavisna
hrvatska država.*

Izvadak je ovo iz govora emitiranog preko zagrebačke radijske stanice 10. travnja 1941. u kasnim popodnevним satima kojim je proglašeno osnivanje nove državne tvorevine pod imenom Nezavisna Država Hrvatska (NDH). U odsutnosti poglavnika novouspostavljene države Ante Pavelića sam čin proglašenja odradio je bivši visoki časnik u vojsci Austro-Ugarske i Kraljevine SHS (Srba, Hrvata i Slovenaca), a sada visoki dužnosnik ustaškog pokreta

Slavko Kvaternik. Iako su svi koji su slušali ovaj govor ili ga dan poslije pročitali u novinama znali da je pred hrvatskim narodom i pripadnicima svih ostalih naroda jedno novo političko i državotvorno iskustvo, gotovo je sigurno da većina nije mogla ni zamisliti cijenu tog iskustva. Ono što će se događati sljedeće četiri godine ostat će zauvijek zapisano kao najmračnije razdoblje hrvatske povijesti. Vjerojatno bi dovoljan razlog za takvu kvalifikaciju bila činjenica što je hrvatska država nastala kao rezultat dogovora Adolfa Hitlera i Benita Mussolinija, što nije imala gotovo nikakvu političku, ekonomsku i vojnu neovisnost ili što se njezino vodstvo sporazumno odreklo velikog dijela državnog teritorija. Međutim, ono zbog čega postojanje NDH predstavlja ljagu ne samo za hrvatsku povijest nego za povijest ljudskog roda u prvom redu razmjeri terora, masovnih ubojstava, genocida i holokausta koje su vlastite države provodile prema vlastitim građanima.

Cilj ustaškog pokreta, koji krajem 1920-ih osnivaju hrvatski nacionalisti, bio je uspostava samostalne nacionalne države. S obzirom na to da u tom trenutku Hrvati čine jedan od konstitutivnih naroda Kraljevine Jugoslavije, i da je svaki oblik separatizma bio strogo zabranjen, pristaše hrvatske neovisnosti svoje su aktivnosti morali ograničiti na djelovanje u inozemstvu. Izuzev atentata na kralja Aleksandra u Marseillesu 1934., njihov angažman nije zadavao većih problema jugoslavenskom režimu. Upravo suprotno, uz mrtvoga kralja jedna od posljedica atentata bilo je i uhićenje Ante Pavelića, osnivača i vođe ustaškog pokreta. Nakon njegova odlaska u zatvor u Torinu aktivnosti ustaša sljedećih će nekoliko godina biti svedene na minimum. Tek odluka Benita Mussolinija i Adolfa Hitlera da u sklopu svoje osvajačke kampanje po Europi početkom travnja 1941. napadnu i Jugoslaviju, omogućit će ustaškom pokretu dolazak u središte političkih zbivanja. Uoči same vojne agresije *Duce* fašističke Italije i *Führer* Trećeg Reicha odlučili su iskoristiti

postojeće hrvatsko-srpske antagonizme kako bi lakše osvojili napadnutu zemlju. U skladu s politikom „zavadi pa vladaj” odlučeno je da će srpski narod biti kažnjen, a hrvatski „nagrađen”. Nekoliko dana nakon brutalnog razaranja Beograda (6. travnja), u Zagreb (10. travnja) ulaze njemačke trupe kako bi, zajedno sa svojim talijanskim saveznicima, omogućile ostvarenje „stoljetnog sna” o osnivanju nezavisne hrvatske države. S obzirom na to da najveća i najuglednija hrvatska politička stranka HSS (Hrvatska seljačka stranka) i njezin vođa Vladko Maček nisu htjeli prihvatići vođenje nove države, Hitler i Mussolini odlučuju se za brojčano minoran, utjecajem potpuno nebitan, ali na „suradnju” više nego spremam ustaški pokret.

Još za boravka u emigraciji ustaški su prvaci u svojim tekstovima i izjavama davali do znanja kako bi trebala izgledati samostalna hrvatska država uređena u skladu s njihovim načelima. U jednom od prvih političkih dokumenata objavljenom 1933., poznatom upravo pod nazivom „Ustaška načela”, navodi se, između ostalog, da „u hrvatskim narodnim i državnim poslovima u samostalnoj i nezavisnoj hrvatskoj državi ne smije odlučivati nitko, tko nije po koljenima i po krvi član hrvatskog naroda, a isto tako ne smije o sudbini hrvatskog naroda i hrvatske države odlučivati nijedan strani narod ni država”.¹ Iz ovog kao i svih ostalih članaka „Načela” vidljiva je težnja nacionalnoj isključivosti i hrvatskom ekskluzivizmu, ali još uvijek ne i sudbina onih koji žive u Hrvatskoj, a nisu pripadnici hrvatskog naroda. Međutim, razvoj političke situacije u Jugoslaviji i sve jači utjecaj novih ekstremnih nacionalističkih ideologija u Europi utjecat će na to da i taj odnos uskoro dobije konkretan sadržaj. O tome svjedoči i tekst koji je 1936. napisao Ante Pavelić i objavio pod

¹ Mario Jareb, *Ustaško-domobranski pokret: od nastanka do travnja 1941.*, Zagreb, 2006., 126-127.

naslovom „Die kroatische Frage” odnosno „Hrvatsko pitanje”.² Činjenica da je tekst napisan na njemačkome, a još više sam sadržaj ove „rasprave”, ukazuju na koga su ustaše računali kao glavne saveznike u ostvarenju svojih državotvornih planova. Za razliku od „Načela”, u ovom su dokumentu poimence kao glavni neprijatelji hrvatske neovisnosti pobrojani Srbi, Židovi, komunisti i slobodni zidari. I dok su se antisrpski stavovi mogli čuti i prije, „Hrvatsko pitanje” prvi put pokazuje i otvoreni antisemitizam ustaškog pokreta. U „duhu vremena” Židove se optužuje za monopol nad novčarskim poslovima i trgovinom, kao i za usku povezanost i klijentelistički odnos s vlastima u Beogradu. „Jugoslavija se razvila onako, kao što su to Židovi predvidjeli, u pravi Eldorado židovstva zbog podmitljivosti javnoga života u Srbiji”, ističe Ante Pavelić. Kao jedno od glavnih oruđa u borbi protiv hrvatskih nacionalnih interesa Pavelić ističe jugoslavensko novinstvo koje se nalazi u „židovsko-slobodnozidarskim rukama”. Osim laži o Hrvatima to novinstvo po njegovim riječima upotrebljava i „drzka krivotvorenja protiv Njemačke”. Kao nedvosmisleno upozorenje, a uspostaviti će se i svojevrsno zloguko proročanstvo napisano tri godine prije početka rata u Europi i pet prije napada na Jugoslaviju, zvuče riječi poglavnika ustaškog pokreta da u slučaju rata „neće biti bez značaja na čijoj će strani stajati hrvatski narod – a on će bez sumnje i prirodno stajati na strani neprijatelja Srbije”.

Spomenuti i brojni nespomenuti primjeri ukazivali su na to da je u godinama nakon osnivanja ustaški pokret uz inzistiranje na državnoj neovisnosti sve više zaoštravao svoj odnos prema onima koje se iz različitih razloga smatralo odgovornima što ta neovisnost već nije postignuta. Međutim, unatoč često vrlo grubim izrazima, verbalnim uvredama i optužbama, još uvijek se ni izbliža nije nazirao način kako bi obračun s „neprijateljima” hrvatskih nacionalnih

² Bogdan Krizman, *Ante Pavelić i ustaše*, Zagreb, 1986., 235. i dalje.

interesa trebao izgledati. Sve će se to promijeniti već s prvim danima uspostave Nezavisne Države Hrvatske.

Iako je o ustaškom teroru gotovo nemoguće govoriti izdvajajući jednu odnosno „ignorirajući” ostale etničke, vjerske, rasne ili političke skupine, za potrebe ovoga rada bit će dan kratak pregled stradanja Židova u NDH-u, s posebnim naglaskom na onu posljednju fazu, tj. sam holokaust, njegov tijek i posljedice.

Kao i mnogi drugi europski narodi ni Hrvati kroz svoju povijest nisu bili imuni na antisemitizam. Međutim, u usporedbi sa situacijom u drugim zemljama Židovi na području Hrvatske nikad nisu bili izloženi masovnim progonima niti je antižidovstvo predstavljalo važan element programa hrvatskih političkih stranaka. Čak ni u temeljnim dokumentima ustaškog pokreta, pa ni izjavama njegovih dužnosnika u prvim godinama nakon osnivanja, Židovi ne predstavljaju posebnu temu niti ih se ubraja u glavne neprijatelje ostvarenja hrvatskoga državotvornog projekta. To su uvijek u prvom redu Srbi, a onda i komunisti. Usporedbe radi, Adolf Hitler je godinama prije preuzimanja vlasti izdvajao upravo Židove kao najveće krvce za sve nesreće koje su zadesile njemački narod. Jedan od razloga zašto hrvatski nacionalisti, pa tako ni ustaše, Židove nisu doživljavali posebnom prijetnjom jest činjenica da su brojni pripadnici židovskog naroda bili aktivni borci za „hrvatsku stvar”. Jedan od najpoznatijih svakako je hrvatski političar i osnivač Čiste stranke prava Josip Frank. I u samom ustaškom pokretu naći će se nemali broj Židova po podrijetlu, a dobar dio pripadnika pokreta bio je oženjen Židovkama ili polužidovkama. Jedan od najzloglasnijih dužnosnika ustaškog režima i sigurno jedan od najodgovornijih pojedinaca za provođenje genocida i holokausta u NDH-u Eugen Dido Kvaternik također je imao židovske krvi pošto mu je majka bila kći Josipa Franka. Uzevši u obzir navedeno, kao i činjenicu da se

unutar ustaškog pokreta antisemitizam izraženije javlja tek u drugoj polovici 1930-ih, jasno je da glavni povod toj „novoj” pojavi treba tražiti u vanjskim utjecajima, konkretno u želji za dobivanjem podrške od nacističke Njemačke, koja je uz fašističku Italiju trebala predstavljati novoga moćnog političkog saveznika. Međutim, s obzirom na to da ustaški pokret u tom trenutku kako u zemlji tako i inozemstvu nije predstavljao nikakvu snagu, pa samim time ni prijetnju, razloga za zabrinutost među hrvatskim Židovima nije bilo. S druge strane, nisu se samo hrvatski nacionalisti odlučili prilagoditi novoj europskoj političkoj realnosti. To će ubrzo učiniti i jugoslavenske vlasti. Zbližavanje s Njemačkom uz novougovorene gospodarske i trgovinske aranžmane imat će za posljedicu i neke zakonske mjere kojima će i Jugoslavija pokazati da podržava politiku prema Židovima kao „stranom tijelu” u društvu. Tako je krajem 1940. vlada pod predsjedanjem srpskog političara Dragiše Cvetkovića i hrvatskog Vladka Mačeka donijela dvije antisemitske uredbe, jednu kojom se Židovima zabranjuje trgovina prehrambenim proizvodima i drugu kojom se ograničava kvota za upis Židova na srednje, više i visoke škole. Unatoč nizu nedosljednosti u njihovu provođenju ove su uredbe ipak pripadnike židovskog naroda zakonski učinile građanima drugog reda. Nažalost bio je to samo početak razdoblja tijekom kojeg će razna ograničenja vrlo brzo prerasti u fizičku eliminaciju.

Uspostavom Nezavisne Države Hrvatske stvari se po pitanju „nepoželjnih” počinju dramatično brzo razvijati. Nema sumnje da je u nasilju koje započinje odmah po preuzimanju vlasti bilo i elemenata anarhije, stihije i samovolje pojedinaca, ali treba naglasiti da se od samog početka radilo o dobro organiziranom, sustavnom i od države provođenu teroru.

Iako u trenutku kada su napisana, „Ustaška načela” nisu izazvala nikakvo zanimanje javnosti, u travnju 1941. osnovna teza izrečena u tom dokumentu

da „u hrvatskim narodnim i državnim poslovima u samostalnoj i nezavisnoj hrvatskoj državi ne smije odlučivati nitko, tko nije po koljenima i po krvi član hrvatskog naroda” više nije zvučala kao nacionalistička floskula ili „utopistička” težnja marginalnog političkog pokreta, već kao jedna od glavnih smjernica u organizaciji društveno-političkog života u novostvorenoj državi. Prvi korak koji su ustaške vlasti u tom smislu trebale poduzeti bilo je definiranje pojma „hrvatski narod”. U tu svrhu 30. travnja 1941. donesena je „Zakonska odredba o državljanstvu” u kojoj između ostalog stoji da je državljanin NDH-a „državni pripadnik arijskog porijetla”. Ova odredba tražila je dodatno pojašnjenje pojma „arijsko porijetlo” pa je istog dana donesena i „Zakonska odredba o rasnoj pripadnosti” u kojoj stoji da je „arijskog porijetla osoba koja potječe od predaka koji su pripadnici europske rasne zajednice ili koji potječu od potomaka te zajednice izvan Europe”. U tu kategoriju nisu ulazili Židovi jer ih se smatralo pripadnicima druge (židovske) rase. Istog dana donesena je i treća zakonska odredba „O zaštiti arijske krvi i časti Hrvatskog naroda”, kojom se zabranjivao brak između Židova i Hrvata, kao i „izvanbračno spolno općenje Židova... sa ženskom osobom arijskog porijetla”.³ Ovim trima uredbama Židovi (i Romi) kao građani Hrvatske nisu samo zakonski diskriminirani u odnosu na „arijevce”, nego su, što će imati puno tragičnije posljedice, „obilježeni” i kao narod (rasa) koji se smatra prijetnjom po „krv i čast” hrvatskog naroda. Po logici stvari s prijetnjom se trebalo obračunati, a taj će se obračun odvijati u nekoliko faza.

Početkom lipnja 1941. Židovi su suočeni s novim valom ograničenja. Kako bi se zaštitila „narodna i arijska kultura hrvatskog naroda” donesena je zakonska odredba kojom je Židovima zabranjeno „svako sudjelovanje u

³ Navedene zakonske odredbe objavljene su u publikaciji *Zakoni, zakonske odredbe, naredbe itd.*, Knjiga 1, Zagreb, 1941., 107-115.

radu, organizacijama i ustanovama društvenog, omladinskog, športskog i kulturnog života... a napose u književnosti, novinarstvu, likovnoj i glazbenoj umjetnosti, urbanizmu, kazalištu i filmu”.⁴ Istoga dana, 4. lipnja 1941. donesena je i „Naredba o promjeni židovskih prezimena i označavanju Židova i židovskih tvrtka”. Nakon što je prethodnim zakonskim rješenjima utvrđeno tko je Židov i propisan položaj židovskog naroda, ovom naredbom odlučilo se i fizički, vizualno, označiti, a time i upozoriti na prisutnost židovstva unutar hrvatskog društva. Svi Židovi stariji od 14 godina morali su u javnosti na lijevoj strani prsa nositi posebnu oznaku u obliku okrugle limene pločice žute boje s velikim crnim slovom „Ž”. Označavanje je bilo obvezno i za poduzeća, tvrtke i trgovačke radnje u židovskom vlasništvu, na kojima je na vidljivu mjestu morao biti istaknut list žutog papira s crnim natpisom „Židovska tvrdka”.⁵ Svi ovi protužidovski zakoni pokrenuli su lavinu ograničenja i zabrana s kojima su se Židovi počeli suočavati širom NDH-a i u svim segmentima života. Nisu više smjeli stanovati u određenim dijelovima grada, kretati se po centru i zadržavati u parkovima, ulaziti u restorane, hotele, kina i kazališta, kupati se na kupalištima, biti članovi sportskih klubova; morali su predati radiouređaje, fotoaparate, skije, veste, rukavice itd.

Činjenica što su u vrlo kratkom razdoblju diskriminirani kao građani i državlјani, što im je ugrožena egzistencija i što su javno osramoćeni i obeščaćeni morala je predstavljati ogroman šok i nevjericu kod hrvatskih Židova. Međutim, da je ostalo na tome bila bi to jedna, nažalost ne i jedina, ružna epizoda u povijesti židovskog naroda. Ali nije. Gotovo istovremeno s provedbom navedenih odredaba započelo je i sustavno uništavanje židovskog naroda. Nakon završetka Drugoga svjetskog rata upravo zbog nepojmljivih

⁴ Isto, knjiga 2, 40.

⁵ Isto, 54-59.

razmjera stradanja i karaktera zločina cijela će ta tragedija dobiti i poseban naziv – Holokaust ili Šoa. Može se slobodno reći da je holokaust, zajedno s genocidom nad srpskim i romskim narodom, predstavljao jedan od glavnih elemenata ustaške „revolucije”. Njezin je cilj bio stvoriti novu državu, novo društvo i novog čovjeka. U tako zamišljenoj hrvatskoj državi i društvu koje je počivalo na ustaškim načelima nije bilo mjesta za one koji se etnički, rasno, vjerski ili ideološki nisu uklapali u model „pravoga” hrvatskog građanina.

Nakon oduzimanja imovine, izvršenog po, u tu svrhu, posebno izrađenim zakonima, ali koje je često imalo i oblik otvorene pljačke, ustaše započinju i s fizičkim „uklanjanjem” židovskog stanovništva. Mali će se broj uspjeti spasiti bijegom u druge zemlje ili odlaskom u partizanske jedinice, dok će većina, bez obzira na dob i spol, svoj život završiti u nekom od ustaških logora u NDH-u ili nacističkih logora po Njemačkoj i istočnoj Europi. Za razliku od terora prema srpskom stanovništvu koji su od ideje do provedbe osmislili ustaše, obračun sa Židovima bio je i po pitanju (rasnog) zakonodavstva i eksterminacije velikim dijelom kopiranje nacističke prakse. To između ostalog potvrđuju i izjave dvojice najviših političkih dužnosnika NDH-a, poglavnika Ante Pavelića i ministra unutarnjih poslova Andrije Artukovića. List *Hrvatski narod* tako prvo prenosi Artukovićevu izjavu da će „uskoro riješiti židovsko pitanje na isti način kao što ga je riješila njemačka vlada”, a zatim i Pavelićevu da će se „židovsko pitanje radikalno riješiti prema rasnim i gospodarskim gledištima”.⁶ Uostalom, prva uhićenja otprilike pedesetak (zagrebačkih) Židova proveo je upravo Gestapo svega nekoliko dana nakon ulaska njemačke vojske u Zagreb pokazavši tako između ostalog tko ima stvarnu vlast u novostvorenoj državi.

⁶ *Hrvatski narod*, 22. travnja 1941. i 6. svibnja 1941.

Nakon ove akcije Nijemci se neće izravno miješati u rješavanje „židovskog pitanja” sve do proljeća 1942. godine.

U NDH-u je represija spadala u djelokrug rada ministarstva unutarnjih poslova, točnije jednoga njegovog odjela po imenu Ravnateljstvo za javni red i sigurnost (RAVSIGUR) na čijem je čelu bio je Eugen Dido Kvaternik. Djelatnici RAVSIGUR-a bili su zaduženi za nadzor, uhićenja i odvođenja u logore židovskog stanovništva. Sredinom kolovoza 1941. Dido Kvaternik osniva i Ustašku nadzornu službu (UNS) koja se također bavila represijom nad „neprijateljima” države. Njezin Treći ured (Ustaška obrana) bavio se organizacijom logorskog sustava. Na čelu tog ureda, drugim riječima osoba koja je imala stvarnu vlast u svim logorima na teritoriju NDH-a, bio je Vjekoslav Maks Luburić. Kao što je njemačka zakonodavna praksa korištena prilikom izrade protužidovskih rasnih odredaba, isti uzor ustaše koriste i pri osnivanju i organiziranju logora. S tim u vezi treba posebno istaknuti posjet Eugena Dide Kvaternika Glavnom uredu SS-a u Berlinu sredinom 1941., te posjet Maksa Luburića krajem iste godine njemačkome koncentracijskom logoru Sachsenhausen – Oranienburg. Po povratku u NDH iskustva stečena u Trećem Reichu ustaški će dužnosnici odmah upotrijebiti, ali i „unaprijediti”.

Da se odnos prema Židovima neće svesti samo na javno sramoćenje, pljačku imovine i progona dalo se naslutiti čitanjem između redova „Zakonske odredbe o obrani naroda i države” koju je Pavelić progglasio istog dana kada i ostale rasne zakone (17. travnja 1941.). U njoj izričito stoji da se „krivcem zločinstva veleizdaje čini svaki onaj tko na bilo koji način povrijedi ili je povrijedio životne interese hrvatskog naroda ili bilo na koji način ugrozi opstanak NDH... pa makar djelo i ostalo samo u pokušaju” te da je za takvu osobu

predviđena smrtna kazna.⁷ Za provedbu ove odredbe osnovani su izvanredni narodni, a zatim i prijeku sudovi koji tisuće nevinih ljudi svojim proizvoljnim tumačenjem termina „veleizdaja” osuđuju na smrt strijeljanjem. Korak dalje u legalizaciji genocida nad Židovima bila je poglavnikova „Izvanredna zakonska odredba i zapovijed” od 26. lipnja 1941. koja glasi „tko širi glasove o tobožnjim progonima protiv jednog dijela pučanstva bit će stavljen pred prijeku sud. Židovi se smatraju kolektivno odgovornim za širenje lažnih vijesti... i prema tome će se proti njima postupati i spremati ih povrh kaznenopravne odgovornosti u zatočenička zbirališta pod vedrim nebom”⁸

Osnivanje logora na području NDH-a započinje već u travnju 1941., dakle neposredno po dolasku na vlast ustaškog pokreta. U sljedećih nekoliko godina koliko je država postojala na njezinu je teritoriju djelovalo tridesetak logora pod hrvatskom (ustaškom), njemačkom i talijanskom upravom. Oni su se razlikovali po karakteru odnosno namjeni iako su često isti logori imali više namjena. Prvi koji se osnivaju bili su tzv. sabirni logori koji su služili kao mjesto za okupljanje onih koje se planiralo deportirati iz NDH-a. Drugu skupinu čine logori u koje su zatočenici dovođeni kako bi obavljali neku radnu obvezu („radni logori”). U njima se umiralo od teških uvjeta života i iscrpljivanja mukotrpnim radom, ali su ih logorski čuvari i neposredno usmrćivali. Treću skupinu čine tzv. „logori smrti” čija je jedina namjera bila, kao što i sam naziv kaže, fizičko uništenje.

Prvi logor ustaški režim osniva 15. travnja 1941. u prostorijama bivše tvornice Danica pokraj Koprivnice. Iako su u njemu zatvorenici maltretirani na različite načine, od fizičkog zlostavljanja, preko prisilnog rada, do slabe ishrane, u Danici nije bilo masovnog ubijanja. Međutim, nakon što su

⁷ *Zakoni, zakonske odredbe, naredbe itd.*, Knjiga 1, Zagreb, 1941., 15.

⁸ *Zbornik zakona i naredaba Nezavisne Države Hrvatske*, 1941., Zagreb, 1942., 212-213.

krajem lipnja logorski kapaciteti „ispunjeni”, zatočenike se počinje prevoziti u Gospić kao središte novoga logorskog sustava. Za razliku od Danice, gospočki logorski sustav funkcionirao je isključivo s ciljem fizičkog uništavanja. U tu svrhu osnovani su logori, ili točnije rečeno stratišta u Jadovnom na Velebitu te Slani i Metajni na otoku Pagu. Nakon što su Srbi, Židovi, Romi, komunisti iz cijelog NDH-a u stočnim vagonima dopremljeni u Gospić, sproveđeni su na neko od spomenutih stratišta na kojem se ne bi dugo zadržavali. Najviše ih je pogubljeno na Velebitu (Jadovno) i pobacano u neku od brojnih obližnjih jama. Dio zatočenika sproveden je do Karlobaga, a zatim brodovima prevožen na otok Pag. Tu su odvajani muškarci od žena te upućivani u logor Slana odnosno Metajna. Uz masovna ubojstva, ustaše su zatočene Srpske i Židovke svakodnevno i silovali. Gospočki logorski sustav prestaje funkcionirati krajem kolovoza 1941. kada su Talijani okupirali taj dio NDH-a. Preživjeli logoraši prevezeni su prvo u Jastrebarsko kao privremenu postaju, a 23. kolovoza 1941. bili su prebačeni u novoosnovani logor u Jasenovcu. Sve do prestanka postojanja krajem travnja 1945. Jasenovac je bio glavni i najveći logor na teritoriju NDH-a. Po namjeni, radilo se o kombinaciji radnog logora i logora smrti, tj. u njemu su zatočenici obavljali različite vrste teških poslova, ali su istovremeno vršene i masovne likvidacije. U logoru Jasenovac ustaše su zatočenike ubijali klanjem, vješanjem, umlaćivanjem, izgladnjivanjem i teškim fizičkim radom. Velik broj hrvatskih (i bosanskohercegovačkih) Židova i Židovki bio je zatočen u logorima u Loborgradu (Hrvatsko zagorje), Kruščici kod Travnika, Đakovu te Tenji kod Osijeka. Oni koji nisu usmrćeni u tim logorima deportirani su u Jasenovac, a velik dio i u nacistički logor Auschwitz.

Točan broj Židova koji su stradali kao žrtve ustaškog terora teško je, a kako vrijeme odmiče gotovo i nemoguće otkriti. S obzirom na nedostatak pouzdane dokumentacije, neistražena ili nedostupna grobišta i stratišta, ali i

način postupanja s tijelima ubijenih (npr. bacanje leševa u Jadransko more i rijeku Savu, spaljivanje leševa u tzv. Pićilijevoj peći u Jasenovcu itd.) kada se govori o brojkama uglavnom se radi o procjenama. Iz istih razloga nemoguće je doći i do točnog broja stradalih u pojedinom ustaškom logoru. Da je tome tako možda najbolje svjedoči primjer koncentracijskog logora Jasenovac. Tijekom poslijeratnog ispitivanja Ljube Miloša, jednog od zapovjednika logora, on navodi kako je „Luburić odredio da u Jasenovcu brojno stanje uvijek varira oko 3.000 jer je ta cifra uglavnom bila dovoljna da podmiri sve potrebe radne službe” te nastavlja da je „bilo slučajeva kad je logor brojio i 5.000 zatočenika ali taj broj nije mogao dulje trajati, jer se u takvom slučaju vršila likvidacija viška”.⁹ O nemogućnosti utvrđivanja točnog broja zatočenika, ali i implikaciji da se kapacitet logora povećavao eliminacijom logoraša, govori i dopis Glavnog stana Poglavnika od 27. travnja 1942. u kojem između ostalog stoji da „sabirni i radni logor u Jasenovcu može primiti neograničeni broj zatočenika”.¹⁰

Osim u ustaškim, Židovi s područja NDH-a masovno su stradali i u nacističkim logorima smrti po istočnoj Europi, najviše u Auschwitzu. Takve deportacije započele su već tijekom 1941., ali se intenziviraju tijekom 1942. i 1943. godine. Radilo se o zajedničkoj akciji ustaških vlasti i predstavnika Trećeg Reicha u Zagrebu. Među posljednjima su deportirani i zagrebački nadrabin Miroslav Freiberger i predsjednik zagrebačke židovske zajednice Hugo Kon.

Po dostupnim podacima na teritoriju NDH-a živjelo je 1941. oko 39 000 Židova. Od tog broja svega oko 9 000 dočekalo je kraj rata. Osim nekoliko stotina strijeljanih na samom početku rata većina je život skončala u nekom od ustaških ili nacističkih logora. Najviše ih je, njih oko 13 tisuća, stradalo u

⁹ HDA, RSUP SRH SDS, Dosje Ljubo Miloš.

¹⁰ <http://www.jusp-jasenovac.hr/Default.aspx?sid=5400>.

koncentracijskom logoru Jasenovac. Uz sve zakonske odredbe i izjave ustaških dužnosnika upravo tako velika brojka ubijenih i mali broj preživjelih ukazuju da se radilo o želji da se u cijelosti uništi jedan narod odnosno da se bez svake sumnje radilo o genocidu nad Židovima.

Ono što se dogodilo europskim Židovima od sredine 1930-ih do 1945. neusporedivo je i s najvećim zvjerstvima koja su se događala kroz povijest čovječanstva, uključujući i vremena kada su ljudi živjeli u mnogo primitivnijim uvjetima, i kada ljudski život nije bio „zaštićen” raznim zakonima, humanističkim i moralnim načelima kao što je to bio slučaj u 20. stoljeću. Iako se radi o stravičnim brojkama (oko šest milijuna ubijenih), ključni problem kada se govori o holokaustu ne bi trebao biti odgovor na pitanje „koliko?” nego „zašto?” i „kako?” se dogodilo to što se dogodilo. Jer brojke vremenom postanu apstraktan pojam, dio statistike, i teško kod nekoga mogu izazvati empatiju prema stradalnicima. Pitanje o kojem bi svatko trebao razmisliti jest kako je moguće da potpuno nevine ljude, djecu, žene, starce, dojučerašnje susjede, prijatelje, kolege na poslu netko bez ikakva razloga proglaši državnim i narodnim neprijateljima i odluči ih poubijati, uz obrazloženje i opravdanje da će time svijet postati boljim. Jer, govoriti o brojkama znači baviti se nečim što se već dogodilo, ali zamisliti se nad razlozima stradanja znači razmisliti o (ne)mogućnosti da se takve stvari ponove.

U tom smislu treba gledati i uznapredovali povjesni revizionizam i negacionizam u hrvatskom društvu danas. Ne možemo promijeniti smjer ni sadržaj povijesti, ali iz onoga što se dogodilo možemo izvući brojne pouke. Genocid nad Židovima koji su živjeli na području NDH-a dobro je istražena povjesna činjenica. Isto tako nema spora da odgovornost za počinjeno leži na ustaškom pokretu i upravljačkom aparatu NDH-a. Ako izuzmemos već spomenute probleme pri izračunu točnog broja žrtava brojna arhivska građa,

znanstveni radovi, kao i osobna sjećanja daju nam više nego dovoljno materijala da se odredi karakter i namjena koncentracijskih logora osnivanih širom NDH-a. Uzevši sve to u obzir postavlja se pitanje kako je onda moguće da u Hrvatskoj danas postoje oni koji negiraju ili relativiziraju zločinačku politiku ustaškog pokreta i stradanje nevinih ljudi? Kako je moguće da se snimaju i javno prikazuju filmovi, pišu knjige i održavaju „znanstveni“ skupovi koji negiraju zločinački karakter jasenovačkog i ostalih ustaških logora? Kako je moguće da država i društvo nemaju jasan i nedvosmisleno osuđujući stav prema isticanju ustaških simbola i pozdrava? Kako je moguće da se političkim i vojnim dužnosnicima ustaškog pokreta daju imena ulica i podižu spomenici u Hrvatskoj kao demokratskoj i pravnoj državi?

I premda zvuči nevjerojatno da se takve stvari događaju, nije najveći problem radi li se sve navedeno iz neznanja, ili svjesno, iz simpatije prema jednoj političkoj opciji iz hrvatske prošlosti. Mnogo je veći problem jesu li oni koji negiraju zločine i brane zločince i sami u jednom trenutku spremni postati, ponoviti ili barem podržati isto.

Proglašavanje tzv. rasnih zakona na samom početku uspostave NDH-a bilo je priprema za progon i eliminaciju Židova na području čitave novostvorene države. Brzina kojom su zakoni doneseni potvrđuje da je ustaški pokret imao unaprijed pripremljen plan i da progon Židova nije izvršen samo zbog pritiska Njemačke. Rasnim su zakonima Židovi, kao i Romi, proglašeni državnim pripadnicima koji su se po restrikciji svojih građanskih i ljudskih prava razlikovali od državljana NDH-a. Između ostalog, bilo je zabranjeno sklapanje brakova arijevacima („čistokrvnih“ Hrvata i pripadnika „arijskih“ manjina, poput Nijemaca ili Talijana) i Židova, a zakonom je određeno tko je sve Židov. Ljudima nije ostavljena mogućnost da se sami izjasne smatraju li se Židovima ili ne, iako je među onima koje je zakon takvima proglašio sigurno bilo onih koji su se prije svega osjećali Hrvatima.

Židovi u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj – Represija

POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA

CIJENA 2 DINARA

HRVATSKI NAROD

GLASILO HRVATSKOG USTAŠKOG POKRETA

GOD. III. — BROJ 78.

ZAGREB, ČETVRTAK 1. SVIBNJA 1941.

IZLASI DNEVNO

KRV I ČAST HRVATSKOG NARODA zaštićeni posebnim odredbama

**POGLAVNIK JE PROPISAO I PROGLASIO ZAKONSKU ODREDBU O RASNOJ PRIPADNOSTI
I ZAKONSKU ODREDBU O ZAŠTITI ARIJSKE KRVI I ČASTI HRVATSKOG NARODA**

Na prijedlog ministra unutrašnjih poslova propisujem i proglašujem

ZAKONSKU ODREDBU O RASNOJ PRIPADNOSTI

Tocka 1.
Arijskog portfela je osoba, koja počinje predušku, koju se predsjednik europske nacije zajedno s predsjednikom od pokreta je zajedno izvještio Ivan Europa.

U koliko su stanovite službe ne postoji druga odredba, arijsko se portfela daje krunom (trodim) i vjenčanim listom sa predka prveg i drugog koljena (roditelja) in djece: 1. imak. Kod prednjaka istakne vjerske zajednice, kod kojih se mogu pridonijeti naveđene isprave, potrebno je primjetiti posebnu davanju vjerskim svetošćima i vjeredu, koji su posljedica njihove ravnopravnosti. Da manje nije, ne može se nečesa nearijskog portfela.

U dvojčinskom slučaju mora donosi odluku ministarstvo za smislanje poslove na prijedlog raspoložljivog povjerenstva.

Tocka 2.
Osobe, koje posedaju ariski portfelj, mogu biti obvezati na državljanku s osobnim ariskim portfelicom.

Osobe, koje se dva predka koljena židova po stranu tekodje mogu biti obvezati na državljanku s osobnim ariskim portfelicom, u koliko to u 1. i 3. mjezi drugačije određeno.

Tocka 3.
Kao židovi u smislu ove zakonske odredbe vrijede:

- Osobe, koje počinje barem od troje predaka drugog koljena (djedova i baka), koji su židovi po strani. Djedovi ili baki vrijede kao židovi, ako su možljive vjere ili su se u njih vjerojatno uključili.
- Osobe, koje imaju dva predka drugog koljena, koji su židovi po strani, i to u ovim slučajevima:
 - ako su bile 10. travnja 1941. prednjaci možljive vjere, ili, ako su kanje na tu vrijeme
 - ako su imaju bračnog druga, koji vrijedi kao židov u smislu 1.
 - ako su poslike stupanja na snagu ove naredbe sklopili brak s osobom, koja ima dvoje ili više predaka drugog koljena židova po strani, i potomci iz takvog braka:
 - ako su nezakonita djeca sa židovom u smislu 1., a rode se poslike 31. siječnja 1942.

Na prijedlog ministra unutrašnjih poslova propisujem i proglašujem

ZAKONSKU ODREDBU O ZAŠTITI ARIJSKE KRVI I ČASTI HRVATSKOG NARODA

Tocka 1.
Brak židova i baki osobe, koje nisu ariski portfeli, je zabranjen. Isto tako je zabranjen baki osobe, koja poseduje ariski portfelj, i to i osobe, koja imade jednog predka, ali nije ariski portfelicem, ili s osobom, koja je ujedinjena s židom.

2. Osobe, koja imade u vjež predaka pripadajući drugih europskih naroda s osobom takvog portfela, ili s osobom, koja imade jednog ili dva predka drugog koljena židova po strani ili jednog predka drugog koljena cigana po strani, ili s osobom ariskog portfela.

3. Brakovi između državljana i državnih pripadnika, ukoliko nisu po tečki 1. zabranjeni.

Dovoljni su takav brak izdaje ministarstvo unutrašnjih poslova po saslušanju raspoložljivog povjerenstva.

Tocka 2.
Izvanbračno spolno optjecje židova ili ina osobe, koja nije ariski krvi, sa ženkom osobom ariskog portfela je zabranjeno.

Muška nearijska osoba, koja se ožigici prodig ove zabrane počela zločin oskrvnača rasa, te se kažešniva se zatvorom ili likvidacijom. U narodnoj teškini slučajevima, napose ako se radi o silovanju nevinje djevojčice, ne izredi smrtna kazna.

Tocka 3.
Židovi ili ina osobe, koje nisu ariski portfeli, ne smiju zaposliti u kućanstvu ženske osobe ariskog portfela ispod 45 godina starosti.

Tocka 4.
Nearijska i državna nepristojnost je zabranjeno izvršavanje hrvatske državne i narodne vlasti i izvršavanje hrvatskih normi, a to boli i embolji.

Sve propisane židovskih prevaru, te ih i izvršene poslike 1. prosinca 1918., stavljaju se izvan krijeplosti, te se imaju zamjenjiti sa provet-nim prezenminima.

Tko je židov odrediste zakonsku odredbu o rasnoj pripadnosti.

e) ako ministarstvo za unutarnje poslove na obrazloženi prijedlog raspoložljivog povjerenstva odredi, da vrijede kao židovi.

3. Osobe, rođene izvan teritorija Nezavisne Države Hrvatske od roditelja, koji ne počiju iz Nezavisne Države Hrvatske, ako su bile 10. travnja 1941. možljive vjere ili imaju najmanje dva predka drugog koljena židova po strani, ili vrijede kao židovi u smislu zakona, ako počiju.

4. Osobe, koje su poslike stupanja na snagu ove zakonske odredbe sklopile oblasnicu zakonske odredbe o sačini ariski krvi brak, koji je zabranjen i njihovi potomci.

5. Osobe, koje su nezakonita djeca židovi u smislu 1.

Tocka 6.
Kao članak u smislu ove naredbe vrijedi osoba, koja počije od svih ili više predaka drugog koljena, koji su Ciganji po strani.

Tocka 7.
Kod ministarstva za unutarnje poslove osnova se našlo političko povjerenstvo, koje donosi naredbu i prijedlog u ovu odredbu, a učinjujući naredbu ministarstvo za unutarnje poslove.

Končano rješenje u dvojčinskom slučajuvena razne prilagodbi donala ministarstvo za unutarnje poslove.

Propisa u utrostru i djelokrugu radi tog povjerenstva izdati će ministarstvo za unutarnje poslove posebnom naredbom.

Tocka 8.
Osobama, koje su se prije 10. travnja 1941. izuzele zauzimanja za hrvatski narod; napose za njegovo oslobođenje, kao i njihovim bračnim drugevinama, s kojima su sklopili brak prije stupanja snagu ove zakonske odredbe i potencima iz takvog braka, u koliko bi se na to neobje moglo uključiti, ako nema drugačije, može Povjerenik države Ivan propisa ove naredbe primati svu prava, koja propisuju ostale ariskog portfela.

Tocka 9.
Propisa ova naredba povjera je ministru unutrašnjih poslova.

Tocka 10.
Ova zakonska odredba stupi na snagu danom proglašenja u »Narodnim Novinama«, U Zagrebu, 30. travnja 1941.
Broj: XLV/66-Z. p.-41.
Pretežnik zakonodavnog povjerenstva pri Postupniku
DR. MILOVAN ŽANIĆ, v. r.

Poglavljeni:
Dr. ANTE PAVELIĆ, v. r.

**ZAKONSKA ODREDBA
O PLAĆANJU PRIJENOSNE PRISTOJE**

Na prijedlog ministra narodnoga gospodarstva propisujem i proglašujem

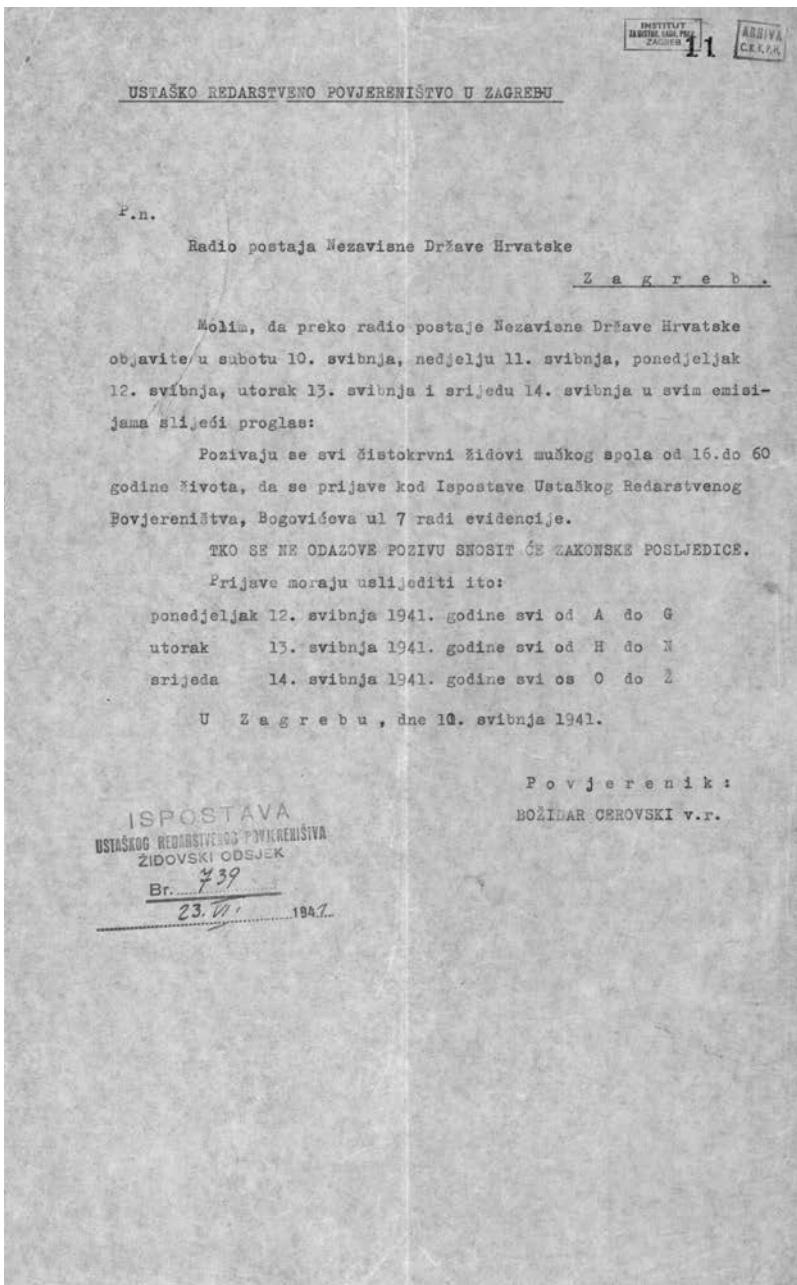
ZAKONSKU ODREDBU O PLAĆANJU PRIJENOSNE PRISTOJE

1. Prijenosna i druga pristope za javne poslove odjavljivanja i opterećivanja nekretnina, za koju je po zakonskoj odredbi o zabrani odjavljivanja i opterećivanja nekretnina od 18. travnja 1941. potrebna dozvola ministarstva pravosuđa, ima se platiti u roku od petnaest dana od primjice odredbe o dozvoli odjavljivanja i opterećivanja.

2. Provodenje ove zakonske odredbe povjeriti se ministru narodnoga gospodarstva.

3. Ova zakonska odredba stupi na snagu danom proglašenja u »Narodnim Novinama«, U Zagrebu, 30. travnja 1941.
Broj: XLV/66-Z. p.-41.
Pretežnik zakonodavnog povjerenstva pri Postupniku
DR. MILOVAN ŽANIĆ, v. r.

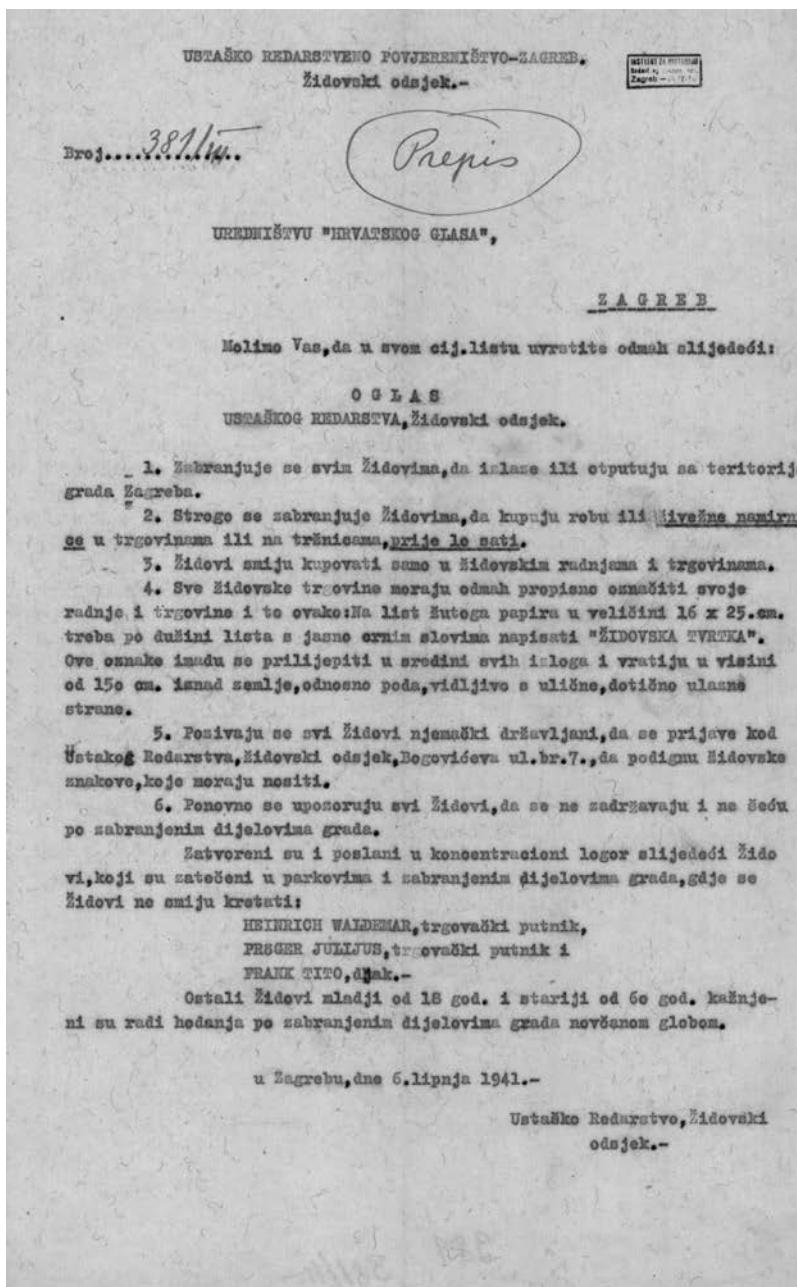
Poglavljeni:
Dr. ANTE PAVELIĆ, v. r.

Temeljem rasnih zakona mjesec dana po uspostavi NDH-a započela je registracija „čistokrvnih“ Židova kao prvi korak u pripremi njihove eliminacije.

HR-HDA 252, RUR ŽO,
739/1941., k. 1

Židovi u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj – Represija

Početkom lipnja izdani su novi propisi kojima se zagrebačkim Židovima zabranjuje da kupuju u nežidovskim dućanima, a ni ondje nisu smjeli kupovati prije 10 sati. Pojedini dijelovi centra Zagreba bili su Židovima već prije zabranjeni pa se tako nisu smjeli pojavljivati na Zrinjevcu i na drugim dijelovima Zelene potkove, na Jelačićevu trgu i na nekim ulicama. Prekršitelji bi bili slani u logore. Napokon, nisu više smjeli napustiti Zagreb.

HR-HDA 252, RUR ŽO,
382-381-1941., k. 1

99/149
Broj: 5658/1941.

OBAVIJEŠT

Na temelju Naredbe Ministarstva unutarnjih poslova o promjeni židovskih prezimena i označivanja Židova i židovskih tvrtka od 4. lipnja t. g. br. 336 Z.p. 1941 g. (Narodne Novine br. 43 od 4 lipnja o. g.) pozivaju se svi Židovi po rasi stariji od 14 godina da imadu nositi, kada su izvan vlastitog stana židovsku oznaku u obliku okrugle limene pločice, promjera 5 cm. Ploča mora biti žuto obojena i na njoj u sredini crnom bojom označeno veliko slovo Ž dužine 3, a širine 2 cm. **Ovaj se znak ima nositi vidljivo na lijevoj strani prsiju.**

Upozorju se Židovi po rasi vlasnici tvrtka, trgovina i inih poduzeća na propise citirane Uredbe o označivanju nadpisnih ploča iznad radnja i oznaka u izlozima. Prekršitelji navedene uredbe biti će u smislu gornje Naredbe kažnjeni globom **od 100 do 100.000 dinara** ili zatvorom od **10 dana** do **6 mjeseci**.

Predstojništvo gradskog redarstva
U Varaždinu, dne 17. lipnja 1941.
Predstojnik grad. redarstva:
Sedlar, v. r.

Tiskara Štifter - A. Šarec, Varaždin
HDA, FOND 907-IZBIRKA STAMPATA-SIGNATURA 99/149

Ustavom uvođenjem ovog zakona, vladu traže novu vladu, kojoj bi prvi korak bio da objavi mir kao cilj. Nadalje je ovaj član stranke izjavio, da je opseg razaranja prilikom posljednjih njemačkih napadaja zauzeo učasne razmjere i da se još samo pokušava, da se održi promet u gradu.

vladom sporazumjeti o izmjeni zaključka iz godine 1939., po kojem su je sjeverna Irska isključena iz obvezatne vojnog službe. (Velebit)

ŽIDOVİ MORAJU NOSITI ŽİDOVSKI ZNAK

OBAVIEST ISPOSTAVE USTAŠKOG POVJERENIŠTVA — ŽİDOVSKI ODSJEK

Pozivaju se svi Židovi, koji su obuhvaćeni židovskim zakonom br. XLV. — 68 Z. p. od 30. travnja 1941. god. muškog i ženskog spola bez razlike godina starosti i bilo koje vjeroslovijest, da odmah nakon primitka židovskog znaka, prikopčaju taj znak na lijevu stranu prsiju i lijevu lopatiku.

Svaki ariljevac dužan je svakog Židova ili Židovku, koji se ovom pozivu ne odazove prijaviti Ispostavi Ustaškog red. povjereništa, židovski odsjek, Bogovićeva ul. br. 7, I. kat.

Židovski znakovi primaju se u Bogovićevu ul. br. 7 od 8 sati u jutro ovim abecednim redom:

U petak	23. svibnja 1941. g. od A do D.
u subotu	24. svibnja 1941. g. od E do H.
u ponedjeljak	26. svibnja 1941. g. od I do N.
u utorak	27. svibnja 1941. g. od O do S.
u srijedu	28. svibnja 1941. g. od Š do Ž.

Tko se ne odazove pozivu i ne prikopča znak na određenom mjestu, bit će najstrože kažnjen.

U ZAGREBU, dne 22. svibnja 1941.

Povjerenik:

BOŽIDAR CEROVSKI v. r.

Dana 4. lipnja objavljena je u *Narodnim novinama* uredba po kojoj su svi Židovi morali nositi znak raspoznavanja: okruglu žutu limenu pločicu s upisanim slovom Ž. U praksi su nošeni različiti znakovi, ali svima je bilo zajedničko istaknuto slovo Ž. I židovske tvrtke i dučani morali su biti obilježeni. Da to nije bilo rađeno samo pod utjecajem Njemačke vidi se i po tome što su već i vlasti Banovine Hrvatske dale izraditi popise židovskih poduzeća i trgovina, samo što ih nisu dale obilježiti.

HR-HDA 907, Zbirka stampata, 39/119

Iako je odredba o nošenju znaka objavljena tek početkom lipnja, ustaške su vlasti u Zagrebu počele dijeliti znakove već krajem svibnja. Odbijanje nošenja znaka značilo je „najstrožu kaznu”, tj. slanje u logor i smrt.

HPM/MRNH - T. P./1683

Hrvoje Klasić

Službeni oblik židovskog znaka.

HPM/MRNH V-1685

Osim službeno propisana znaka, postojali su i drugi oblici, poput ovoga na tekstušu s Davidovom zvijezdom. Djevojčica nosi znak pravilno, na lijevoj strani prsa i na lijevoj lopatici.

HPM/MRNH - A- 8974/32/11 i HPM/MRNH - A- 8974/32/12

Od nošenja znaka nisu bila izuzeta ni najmanja djeca.

HPM/MRNH-A-8974/32/19

Znak za obilježavanje židovskih tvrtki.

MGKC 7989

REDARSTVENO RAVNATELJSTVO
U ZAGREBU

Broj: 3430-Prs-1941.

Zagreb, 8. svibnja 1941.

OGLAS

Određujem, da se u roku od 8 dana imadu preseliti u druge dijelove grada Zagreba svi SRBI i ŽIDOVI, koji stanuju na sjevernoj strani Maksimirske ceste, Vlaške ulice, Jelačićevog trga, Ilice do mitnice, kao i iz onih dijelova grada, koji se nalaze sjeverno od označenog cestovnog poteza.

Oni, koji se ne pokore ovoj odredbi, biti će po isteku gore označenog roka PRISILNO EVAKUIRANI na vlastiti trošak i KAŽNJENI po postojećim ZAKONSKIM PROPISIMA.

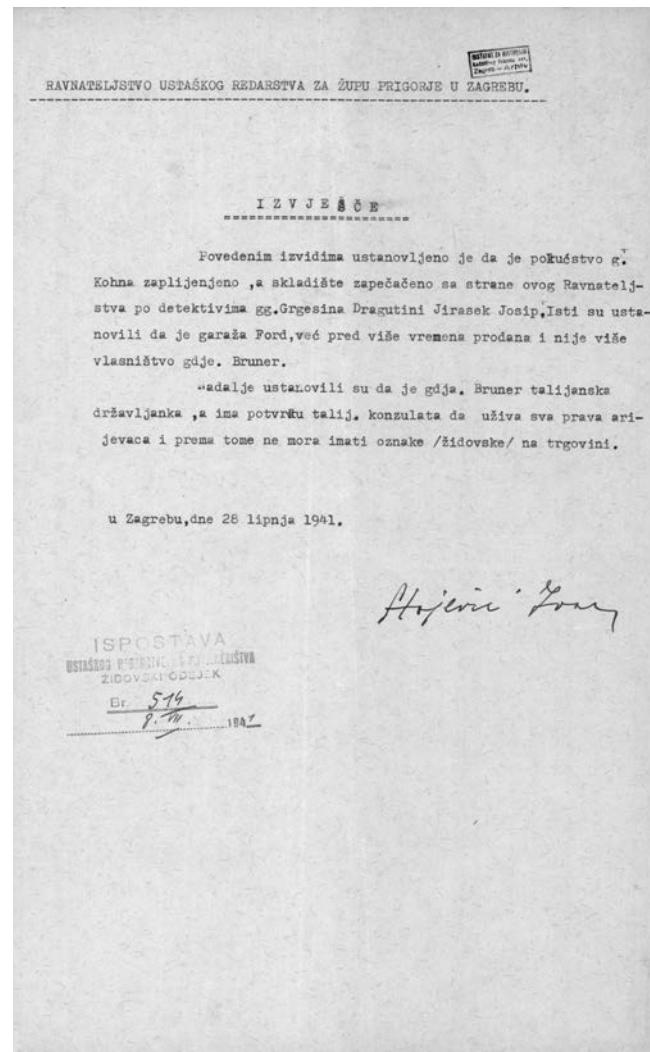
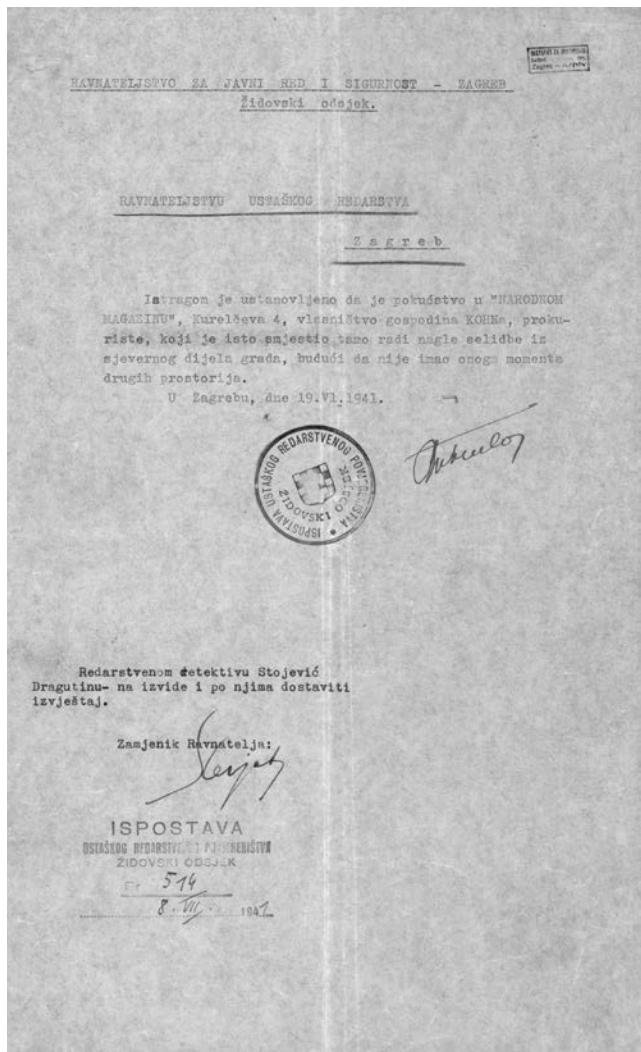
Ravnatelj redarstva:
Marijan Nikšić v. r.

REDARSTVENO RAVNATELJSTVO
ZAGREB, 1941. 05. 05. 1941. 10. 1941. 15. 1941. 20. 1941. 25. 1941.

Među mjerama koje su služile ponižavanju, ali i pljačkanju Židova (i Srba) bila je i ona od 8. svibnja 1941. o prisilnom preseljenju unutar Zagreba. I jedni i drugi morali su napustiti svoje domove koji su se nalazili na sjevernoj strani Maksimirske, Vlaške, Jelačićeva trga i Ilice do mitnice (Černomerca) te dijelova grada sjeverno od tog poteza. Ondje su se, na Pantovčaku i Tuškancu, nalazile vile bogatijih građana pa su se u one ispražnjene uselili ustaski i njemački dužnosnici, uključujući i poglavnika Antu Pavelića.

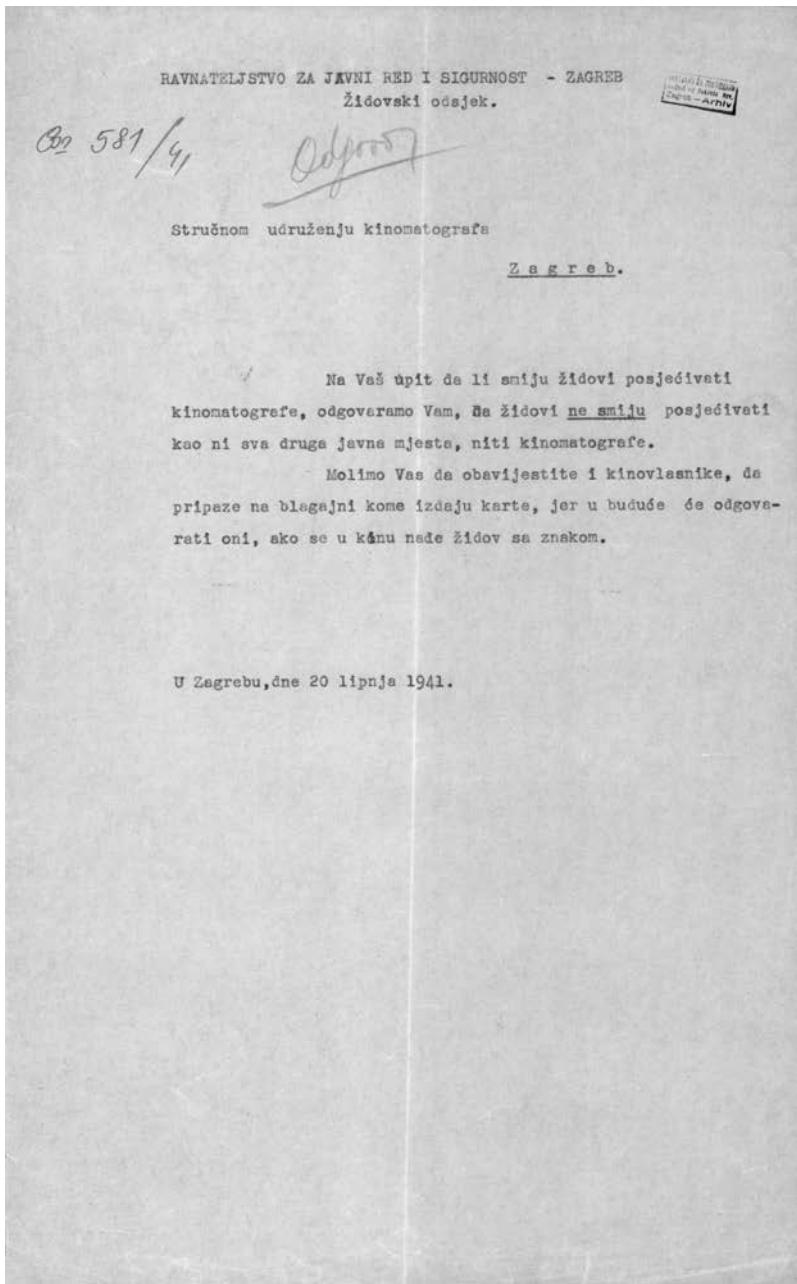
HDA 907, Zbirka stampata,
104/19

Židovi u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj – Represija

Kako je teklo preseljenje Židova u grad južno od „linije razgraničenja“ vidi se iz primjera izvjesnoga gospodina Kohna, koji nije imao gdje smjestiti svoj namještaj pa ga je pohranio u Narodnom Magazinu. Isprra su ustaške vlasti tretirale taj namještaj kao njegovo vlasništvo, ali je već devet dana poslije ustanovljeno da mu je namještaj zaplijenjen. Ovaj dokument ujedno otkriva da su se neki Židovi mogli spasiti ako su imali strano državljanstvo, dok su neki bili zaštićeni diplomatskim statusom kao počasni konzuli država s kojima NDH nije bila u ratu, ali takvih je pojedinaca bilo malo.

HR-HDA 252, RUR ŽO, 514/1941., kut. 2

Među многим zabranama koje su nametane Židovima samo u svrhu njihova ponižavanja bila je i ona kojom im se ne dopušta odlazak u kino. Slično je, dakako, vrijedilo i za kazališta i druga mesta zabave i javnog okupljanja.

HR-HDA 252, RUR ŽO,
581/1941., k. 2

Židovi u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj – Represija

GLAVNI STOŽER VOJSKOVODIJE
U Zagrebu, dne 5. 7. 1941. g.
 Broj 544

tel. 63-64

PROPAGANDNI ODJEL

POVJERENIKU ZA ŽIDOVE pri Ispostavi Ustaškog Redarstva
 Bogovićeva ulica, Zagreb.-

Molim da se od svih Židova vlasnika Fotografskih kamera, kino kamera i kino projektorja ovi oduzmu a potom obavjesti Propagandni odjel Ureda Vojskovodje/Račkoga ul. 8/III/radi preuzimanja.

Prilikom oduzimanja molim da se skrene pažnja vlasnicima da ne pokušavaju predati bezvrijedna kamere u mjesto kamera Contax i Leica jer Propagandni odjel ima evidenciju istih.

Preuzimanje kamera vršiti će organi Foto i kino službe Odjela.

i Retka
 a angloamer. foto
 jekov

Šef propagande

Roneganij

ISPOSTAVA
USTAŠKOG REDARSTVENOG POVJERENIŠTVA
ŽIDOVSKI ODSJEK
 Br. 98
 27. 7. 1941.

Židovima su oduzete i filmske kamere, fotoaparati i kinoprojektori. Zanimljivo je da je propagandni odjel Glavnog stožera vojskovođe Slavka Kvaternika znao tko su vlasnici kvalitetnih aparata Leica i Contaxa pa ih je upozorio da ne pokušaju umjesto ovih podvaliti druge bezvrijedne aparate. Dakako da su Židovima oduzimane i druge stvari, poput automobila. U konačnici je to bilo svejedno jer im je oduzeta cjelokupna imovina.

HR-HDA 252, RUR ŽO,
 98/1941., k. 1

Strana 14.

Manifestacija NSDAP u povodu dana narodnoga rada

Mjesna grupa inozemne organizacije NSDAP u Osijeku priredila je u nedjelju 3. svibnja u 11 sati do po dane u Hotelu Austria državno-kazalinskiju manifestaciju u povodu dana narodnog rada. Na ovoj će priredbi govoriti i Gauleiter g. Friedrich Karl Florian, SA-Obergruppenführer. Raspored je same proslave ovaj:

1. Svečana koračnica, stvar glazba Njemacko bojne DM.
2. Dolazak Gauleitera.
3. Fanfare "Na početku dјela", od g. Hansa Kolesa.
4. Zajednička pjesma — Na ruci žive.
5. Govor Pg. Waltera Engesera.
6. Otvorenie i pozdrav, govor mjesni vrh Karl Bausch.
7. Govori: Gauleiter Friedrich Karl Florian, SA-Obergruppenführer.
8. Završno slovo — Počast Führeru.
9. Pjesme nascije.

Poziv vlasnicima samovoznih vozila

Savjetno s raspolom Ministarstva unutarnjih poslova. Povatnjenje javni red i sigurnost od 15. travnja god. 1942. broj: 30.303/942. pozivaju se svi vlasnici samokretnih vozila, da u roku od 30. travnja do 5. svibnja god. 1942. uplate za pregleđ i registraciju svojih samokretnih vozila kod ove Županske redarstvene oblasti blagajnu i to:

1. U imu troškova za nabavu ploča i njihovo privrćivanje Kn 300;
2. u imu pisarničkih troškova po vrijerentacu za pregleđ i označivanje cestovnih samokreta, te nagnade za rad članova povjerenstva od Kn 600, t. j. ukupno Kn 600 po jednom samootoku.

Uzjedno se upozoravaju, da prilikom uplate pristojbi za spomenute samovozne svaki vlasnik ponese sa sobom i prometnu knjižicu.

Tko se od vlasnika ne odazove ovom pozivu i ne uplati pristojbu za registraciju svoga samovozila, te se mod s njim voziti, jer će mu se stare registarske pločice oduzeti, a samovoz zapečetiti.

Zupanska redarstvena oblast u Osijeku.

Vrijeme

Izvještaj meteorološke postaje
u Osijeku

29.-30. travnja 21 sat 7 sat 14 sati
Temperatura po Celen: 11.6 6.2 6.5
Vjetar: srednji 6.5 6.1 9.1
Nechlak (10-10) 10.1 10.1 10.1
Vjetar (Jakost 0-12) ENE i ENS 5 ENE
Otorine za 24 sata = 0.6 mm
Jutarnji mjerilnik: 10.0 mm u 5.50 C
8.15 C. Dopravlja: Dopravlja se srednjom mjerom naglo je napredovala prema sjevernom dijelu kontinenta, izvukujuci nad pod horometra i iske se sjeveroistočno vjetrom.

Barom. tlak je u posljednja 24 sata pao za 3.5 do 4.5 mm.

Jutarnje temperature su istodnost predjelima ostale neprilagodljive, dok su u drugim dijelovima za 5 st., a kretale su se od 3 do 6 st. C.

Nebro je putos bilo svuda oblačno i klobunsko.

Vjetrovci su bili mjereni do jakih iz istočnoga kvadranta ENE.

Oborine su izmjerili: Osijek 0.6 mm, Zagreb 0.2 mm.

Prognoza: Ostalo, malno vjetrenje.

HRVATSKI LIST

Poduzeća na prodaju

III. grupa

- Savjet Napredkovih zadruga, Ured za nacionalizaciju prijeda Zagreb, prodaje podzavljeni mješovi ovilj trogavacki i obrtničkih poduzeća s nekretninama, koje su usko povezane s trgovinama.
- Adolf Müller, trgovina mješovite robe, Osijek I., Podgrade 50.
 - David Gis, trgovina kratkom i galanterijskom robom, Osijek I., Desatinčkom ul. br. 22.
 - Franjo Trnsek, trgovina mješovitom robom, Osijek I., Reimska ulica 159.
 - Josip Balet, trgovina kratkom i galanterijskom robom, Osijek I., Ružina ul. br. 1.
 - Ernest Grünwald, trgovina mješovitom robom, Osijek V., Radičeva 48.
 - Aleksandar Langmar i državljari, Osijek I., Kapučinska 13.
 - Mirko Milhofer, trgovina mješovite robe, Osijek I., Ružina ulica 50 sa kućom.
 - Regina Gertner, trgovina mješovite robe, Osijek I., Frajninga 2.
 - Arauka Beck, trgovina mješovite robe, Osijek IV., Slavenska 5 sa kućom.
 - Maxo Neumann, trgovina mješovite robe, Osijek I., Radičeva 4.
 - Rosa rd. Vieg, trgovina manufakture i kratke robe, Osijek I., Zupanjska 26.
 - Aleksandar Langmar i državljari, Osijek I., Kapučinska 13.
 - Marko Milhofer, trgovina mješovite robe, Osijek I., Ružina ulica 50 sa kućom.
 - Regina Wörmann, predsjednica i ručni rad, Osijek I., Zupanjska 20.

Pravo na kupnju imaju samo osobe koje poseduju pojedinstvenu stranicu i koje mogu priznati potrebo pokrije.

Reflektanti na zornja poduzeća dobiti će sve potrebnu uputu kod Nacionalne zadruge u Osijeku u vremenu između 10-12 sati do podne, a svome ponude imaju predati sponzori zadruzi u roku od 10 dana, poslije kojega roka se ponude više ne prima!

Tiskalice za ponudu mogu se dobiti kod Nacionalne zadruge, Ureda za nacionalizaciju prijeda, Osijek.

Savjet Napredkovih zadruga Ured za nacionalizaciju prijeda Zagreb.

Na obali Drave

Fotocinkografija Gradanske tiskare k. d. (Br. 7094)
Sudjelno, vrijeme iskoristiti su ovi dječaci, da se kod pristaništa u Gornjem gradu sunciju na obali Drave.

Četvrtak, 30. travnja 1942.

Slikokaz

NJEM. VIKTORIA SLIKOKAZ

prikazuje 29. i 30. travnja slikopis prekrasnih prirodnih snimaka

U sjeni bregova

(IM SCHATTEN DES BERGES)

Hansi Knott — Attila Hörbiger

U četvrtak, 30. travnja u 9 sati na večer svečana prazvedba slikopisa

Ljudi u oluji

(MENSCHEN IM STURM)

1238-2

CROATIA SLIKOKAZ

prodružuje danas, na mnogobrojni zahtjev veliko slavensko glazbeno slikopisno djelo

Kad gusle plaču.

Cijena ulaznica vrlo se snizila! Samo Kru 2 do 8. Ovaj slikopis samo u 3 i 7 sati

U 9 sati prazvedba veselog i zabavnog slikopisa

TIRANICA (Gastspiel im Paradies)

Hilda Krahl, Albert Mitterstock, Georg

Aleksander Oscar Sima i mnogi drugi.

EUROPA SLIKOKAZ

prikazuje krajepis snimka HANSA MOZERA i THEO LINGENA u najuspješnijoj komediji

7 godina nesreće

Mozer, kao lipanj životinja, a Lingens

kao sluga, Cović, koji radi nažilje-

nog ogledala, 7 godina prati snudu,

Novi talijanski žurnal, Dva sata smijeha,

Dolazi: PLAMEN STRASTI! 1219-3

DRAVA SLIKOKAZ, D. G.

prikazuje u četvrtak, 30. travnja i petak 1. svibnja glazbeni slikopis

Dvorac Lindenau.

U glavnom ulozama: Hans Moser, Theo

Lingen i Heinz Rühmann

Početak predstava u 5. 7 i 9 sati.

1244-1

NARODNI SLIKOKAZ, Refala

prikazuje danas u pol 7 i pol 9 sati

"Izgubljena patrola"

(JEDNÝ HLÍTKA)

(REITERPATROUILLE)

prema poznatom kazališnom komadu

Franješka Langera.

Dotatak: »Hršek i Sajos« (TRPKA Sala).

Cijene: 4.50, 6.50, 8.50 i 9.50 kuna.

1243-2

Nove knjige i časopisi

MOLDERS I NJEGOVI PILOTI. Za-

povijedništvo zračnih snaga Hrvatske iz-

dato je u svrhu u predstavu, knjiga

u kojoj je opisano mnoštvo zračnih

svjedoci i događaji iz zračnog vojnog

društva. To je prijevod von Ferrellovog djela "Molders i njegovi pi-

lovi", u kome piše — uglavnom na te-

melju izvora i navodi iz dnevnika glav-

og junaka — prikazuje život i podhvat

te najuspješnijeg zračnog pilota ovog ra-

ta, mjesto i vremena u kojemu je bio uči-

van. Molder, Stomor i drugi piloti osta-

je pobijedili u zračnim borbama.

Knjiga je "ukrašena brojnim slikama, a

cijena joj je Kn 40. Dobiva se u svim

knjižarama, a naravno kod knjižara

Celap, Zagreb, Kazališni trg i kod "Hr-

vatskih knjiga". Zagreb, Samoborska 9.

Sve pokretnine židova moraju se predati državi

Kako je našoj javnosti već poznato, objavljene su nedavno dvije zakonske odredbe, kojima se konačno i na način, kako najbolje odgovara državnim i narodnim probitcima, riešilo pitanje imetka osoba, koje se prema propisima našeg rasnog zakonodavstva imaju smatrati židovima. Te su zakonske odredbe: o podržavljenju židovske imovine, kojom su sva imovina i imovinska prava židova postala vlastničtvom Nezavisne Države Hrvatske, te zakonska odredba o produženju roka iz § 6. zakonske odredbe o podržavljenju židovske imovine, kojom je, kako se to vidi iz samog naslova odredbe, bio produžen rok predaje pokretnina, koje su do proglašenja obili zakonskih odredaba nalazile kod židova, ili bile čuvane kod drugih osoba, a pripadale su obziru na vlastničtvu židovima.

Pravni i stvarni posljedak donošenja spomenutih zakonskih odredaba je taj, da u našoj državi više ne može postojati ma koja imovinska čest, koja bi se mogla smatrati židovskim vlastničtvom. Židovske imovine kod nas više nema; sve što je do sada vredilo kao židovsko, postalo je vlastničtvom države. To vredilo za imovinu svih židova bez iznimke, osim, naravno, onih, kojima su odredbama Poglavnika priznata arapska prava.

Dosljedno ovom podržavljenju nekadašnje židovske imovine, propisale su navedene zakonske odredbe predaju državi svih pokretnina, koje su

do sada držali kod sebe židovi, odnosno, koja su se pokretnine nalazile na čuvanju kod drugih osoba, povjerene tim osobama od strane židova, ili pak koje su stičajem prilika došle na nezakoniti način u posjed ovim osobama.

Kako se vidi, razlikuju zakonske odredbe obziru na predaju pokretnina dvije skupine osoba: židove i sve druge osobe, koje bilo s kojeg razloga drže kod sebe predmete, koji su židovsko vlastničtv. I jedni i drugi obvezani su na predaju pokretnina državi u produljenom roku t. j. do konca mjeseca studenoga o. g.

Kao pokretnine, koje se moraju predati, smatraju se prije svega sve vrste dragocjenosti (zlato, srebro, predmeti od plemenitih kovina, umjetnički it. d.), zatim vrednični papiri (dionice, poljice osiguranja), uložne knjižice, slike, filateličke zbirke, starine i dr.

Svi ovi predmeti nekadašnje židovske imovine moraju se predati državi do 30. o. mj. Obziru na ovu predaju treba posebno upozoriti, da se ne će od primjenjivanja ovih propisa nikoga izuzimati.

Svi, koji posjeduju bilo kakav predmet, koji je nekada pripadao židovu, a došli su do tog predmeta putem predaje na čuvanje ili bilo na koji drugi način, bez obzira na položaj, koji zaузimaju, obvezani su do konca o. mj. predati tu pokretninu Uredu za podržavljeni imetak, koji postoji u sklopu

Ministarstva državne riznice, jer židovske imovine u našoj državi više nema, te bi se svatko, tko podržavljuju imovinu ne bi vratio državi, smatrao krivecem za protupravno prisvojenje državne imovine, i kao takav bi odgovarao pred zakonima.

Od predaje prema ovim propisima oslobođene su samo osobe, koje su koji dio židovske imovine stekle putem zakonite prodaje po Uredu za podržavljeni imetak odnosno bivšem Državnom ravnateljstvu za ponovu, ili pa drugim ustanovama i oblastima, koje su djelovale u ime Državne riznice (Zadruga Hrvatskog Radice, Sa-vez Napredkovih zadruga i dr.).

Nastaje pitanje, kakav odnos trebaju prema ovim naredbama zauzeti osobe, koje su se uselile u židovske stanove (s pokutvom i ostalim predmetima, koji spadaju u uredaj stana), te da li se takve osobe smatraju kao posjednici židovske imovine, obvezani na predaju te imovine državi?

Savezno s ovim obavešteni s uvjerenjivog mjesta, možemo reći, da se prema zakonskim propisima o židovskoj imovini, i uživanje nekadašnjih židovskih stanova s pokutvom smatra isto tako posjedom židovske imovine, kao i državu pokretnina.

Međutim, razumljivo je, da bi predavanje predmeta pokutva izazvalo stanovite posve tehničke poteškoće, a s druge strane bi osobe, koje su pre-

uzele židovske stanove, morale uslijed ove predaje ostati trenutačno bez najpotrebnijeg stanbenog uređaja.

Zbog toga će takvi pojedinci do 30. o. mj. predati Uredu za podržavljeni imetak samo točan popis pokutvica, koje se nalazi u stanu, što su ga oni preuzeли.

Iztičemo, da se ovaj popis tiče samo pokutvica, dok se ostali predmeti, nadjeni u nekadašnjem židovskom stanu moraju predati, a nikako nije dovoljno samo ih popisati.

I popis pokutvica i predaja pokretinja ima se obaviti najsvajestnije, ne zatajivši kod toga ni najmanji predmet. Naglašujemo ponovno, da nikakav položaj i ničije ime ne će moći biti razlog, da se najstrože ne postupi s pojedincima, koji toj dužnosti prema državi i njenim probitcima ne bi udovoljili.

Država je uvažila sve iznimne prilike, ljudske slabosti i druge razloge, pa nije do sada u većoj mjeri pravila pitanja iz djelomično nezakonitog sticanja takve imovine. Sada je međutim ta imovina podržavljena, ona je danas vlastničtv Nezavisne Države Hrvatske, i država traži, da joj se ta imovina u određenom roku vrati. Onaj, tko se iz bilo kojih pobuda ne bi odazvao ovom pozivu države, smarat će se, da je izravno povriđio njezine probitke, te će se kazniti najstrože prema propisima, koji su u tom smislu doneseni.

Zakonskom odredbom o podržavljenju židovske imovine sve židovsko vlasništvo: pokretnine, nekretnine i tvrtke, prešle su u vlasništvo NDH-a. Po toj su odredbi židovsku imovinu morali vlastima predati i svi nežidovi kod kojih su Židovi nešto pohranili. Izuzet je bio namještaj u židovskim stanovima u koje su se uselili ustaše ili drugi korisnici jer bi predaja takva namještaja novim vlasnicima stanova „stvarala određene tehničke poteškoće”.

Nakon što su Židovima oduzete tvrtke i dućani, stavljeni su na prodaju dražbom. U trenutku kada je ova dražba u Osijeku bila oglašena, vjerojatno je većina pravih vlasnika već bila upućena u logore ili pobijena.

Primljeno dne 23.lipnja 1943 broj 2699/Z.

O D L U K A

Na temelju Zakonske odredbe od 30.X.1942 broj CCXCII-2505-1942-§.1 i 3 dozvoljava se uknjižba prava vlastučtva na nekretnine T.t.Union tvornica kandita i čokolade Deutsch i König iz Zagreba u gruntovnem uložku broj 5.255.k.o.grad Zagreb sastojeće se iz čestica kat.broj:

2333/1 Kuća pop.broj 3923 gosp.zgrada i dvorešte u Branimirovoj ulici 29 sa 1126.7.č.hvati ili 4652.č.metara

2334/5 Oranica / gradilišta / u Branimirovoj ulici sa 111.2.č.hvati ili 400.č.m. na korist:

NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE/Imetkom upravlja Državna riz.-ured za podrž.imetak/zatim

Na temelju darovnoga ugovora od 18.lipnja 1943 broj T-1088-1943 dozvoljuje se uknjižba prava vlasništva na nekretnine Nezavisne Države Hrvatske upisane u grunt.ulozku broj 5.255.k.o.grad Zagreb sastojeće se iz napred navedenih čestica na korist:

"UDRUŽE POGLAVNIKOVI TJELESNE BOJNE" uzajamno-pripomočne zadruge s.o.j. u Zagrebu.

Molba ostaje u spisima.

Darovni ugovor stavlja se u sbirku izprava.

Od tom se obavještaju:

1./ Ministarstvo Državne riznice-ured za podržavljeni imetak u Zagrebu

2./ " Udruga Poglavnike Tjelesne Bojne" uzajamno -pripomočna zadruga s.o.j. u Zagrebu

3./ Katastralni ured u Zagrebu radi izpravka katastra

4./ porezni ured II u Zagrebu

5./ Tt.Union tvornica kandita i čokolade Deutsch i König iz Zagreba prema §.4. gore navedene zakonske odredbe izvješavanjem na oblasnoj plodi ovoga suda.

Kotarski kao zemljišnokrajni sud I

6./ Hrvatska zemaljska banka d.d. u Zagrebu

U Zagrebu, dne 23.lipnja 1943

Među oduzetom židovskom imovinom bila je i Union tvornica kandita i čokolade

König i Deutsch, današnja tvornica Kraš, koja se nalazila u Branimirovoj ulici na

mjestu današnjeg Branimir centra. Odlukom vlasti tvornica je 1943. predana

Udruzi Poglavnike tjelesne bojne, uzajamno-pripomočnoj zadruzi.

HR-HDA 1076, T 1088/1943.

Veduta Fiume

U Rijeci, koja je pripadala Italiji, kao i u Istri, talijanski rasni zakoni počeli su se primjenjivati prije nego u NDH-u. Ovaj proglaš iz 1938. donosi pravila po kojima se određuje tko se smatra Židovom, a tko ne. Ti talijanski propisi bili su jednaki onima hrvatskim, ali postupak talijanskih fašističkih vlasti prema Židovima bio je mnogo bolji, ponajprije zato što nisu bili životno ugroženi. Zbog toga su se po osnivanju NDH-a Židovi s njegina teritorija spašavali bijegom na područja koja je okupirala Italija, a nakon njegove kapitulacije 1943. i prelaskom u onaj dio Italije koji je bio u rukama Saveznika.

HR-DARI-541, L-8-38